

ἐφημεριδᾶς. (Τρέμει, σὰ νὰ θυμᾶται τὴν Ψυχαρολουσία πού ἄλλοτες ἔφαγε.) Τώρα τί νὰ κάμω;

ANNINOS. Τί ; Φοβᾶσαι τὰ παιδαρέλια; Ἐγὼ θὰ τοὺς δείξω!... (Σηκώνει τὴν ὀμπρέλλα. Μὰ δὲν μπορεῖ καὶ τοῦ πέφτει ἀμέσως).

Ἔρχεται ἡ Ἀθηνά. Ἀγγίζει ἀπ' ὅσω μὲ τὸ δόρατο τὴν πόρτα, καὶ αὐτὴ σὰ μαγεμένη ἀμέσως ἀνοίγει διάπλατα. Τότες οἱ νέοι ὁρмоῦνε μέσα μὲ φωνὲς καὶ χλαλὴ δαιμονισμένη.

Ὁ Φιλίντας, σὰ βέρος μαθητὴς τοῦ Ψυχάρη, τσακώνει τὸ Σοιρὴ καὶ τὸν πετάει ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυρο στὸ δρόμο. Ὁ Σπαταλᾶς πετάει ἀπὸ τὸ παράθυρο τὸ Δροσίνη, γιὰ ἐκδίκηση πού τοῦ χάλασε τὰ μέτρα. Τὸν Πολέμη τὸν ἀδράχνουν οἱ ἄλλοι καὶ τὸν σφεντονίζουν. Στὸ δρόμο, ὁ Δάφνης, τοὺς βρίσκει μισοζώντανους, καὶ ἀργίζει νὰ τοὺς παίρνῃ συνέντευξη. Μέσα ὅμως ὁ Βουτιερίδης μὲ τὴ μαγκούρα καὶ ὁ Παρορίτης μὲ τὸ φοβερό του μάτι ψάχνουνε γιὰ κανένα τεζογράφο. Ὁ Κουκούλας καὶ ὁ νεὸς Ταγκόπουλος παραδίδουνε τὸν Ἄννινο σὲ μιὰ παρᾶμάνη πού τὴ στιγμή κείνη τῆς κίβαν ἐπίταξη. Οἱ ἄλλοι κοιτάζουνε νὰ βγάλουνε κάτου ἀπὸ τοὺς καναπέδες κανένα λόγιο λαγό.

Ὁ Ταγκόπουλος, σ' ὅλη τὴν ἀναμπουμπούλα, ἥσυχος καπνίζει καὶ κουβεντιάζει μὲ τὴν Ἀθηνά καὶ τὸν Ἀπόλλωνα. Ὅλα τὰ ξέρουνε, σὰ νὰ διαβάσουνε τὸ «Νοιμᾶ». Τοῦ δίνουνε θάρρος. «Ἐσεῖς» τοῦ λένε «εἴστε οἱ ἀληθινοὶ ἀπόγονοι».

Ἡ Ἀκαδημία ξεκαθαρίζεται. Κλείνει καλὰ ἡ πόρτα. Τὰ μπουλούζια ἐτοιμάζονται νὰ φύγουν.

ΦΙΑΗΝΤΑΣ. Πρέπει νὰ περάσῃ καιρὸς γιὰ νὰ ξεριζωτῇ ἀπὸ τοὺς καθαρευουσιάνους πού μπασταρδέψανε τὴ δημοτικὴ.

ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ. Ἡ Ἀκαδημία θὰ ξαναοἰξῇ μονάχα μὲ πιστοὺς, μὲ ἀληθινοὺς καὶ ὀρθόδοξους δημοτικιστὲς. Τὰ σημερινὰ Ἀριστεῖα ἀκυρώνονται.

ΟΙ ΝΕΟΙ. Δὲν τ' ἀναγνωρίσαμε ποτέ.

ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ. Ὡρα δὲν ἔχουμε νὰ χάνουμε. Χρειάζεται χαρακτῆρας καὶ δουλειά.

Φεύγουνε ὅλοι μαζί. Ἡ Ἀθηνά καὶ ὁ Ἀπόλλωνας αἰνιχτοὶ τοὺς καμαρώνουνε. Ὑστερα ἀνεβαίνουνε στὶς στήλες καὶ ξαναμαρμαρώνονται.

ΠΡΑΞΗ Δ'.

Ἀρχίζει νὰ θαμποφέγγῃ. Ἐξω ἀπὸ τὴν Ἀκαδημία χέσκουνε πολλὴν ὥρα, ὁ Χατζόπουλος, ὁ Βλαχογιάννης, ὁ Φῶτος Πολίτης, ὁ Πορφύρας, ὁ Καμπάνης, ὁ Μελάς, ὁ Τιμ. Σταθ. — καὶ οἱ δύο τοὺς κοιτάζουνε φοβισμένα γύρο, παίρνοντας τὰ φανίρια γιὰ μπουλοδίζου— ὁ Καζαντζάκης, ὁ Δημητρακόπουλος, ὁ Καβαφάκης— μὲ τὸ λεξικό τοῦ Βυζαντίου στὸ χέρι — ὁ Τσοκόπουλος, ὁ Μωραϊτίνης, ὁ Πανάς, ὁ Κοπακάκης, ὁ Πασαγιάνης, ὁ Τυμφορηστός.

Ἀξαφᾶ φτάνουν ἀπὸ πέρα, τρέχοντας, ἀγκομαχώντας, κατάκοποι ἀπὸ τὸ δρόμο, μὲ ξεσκισμένα παπούτσια καὶ κουρελιασμένα ρούχα, ὁ Γληνός, ὁ Δελμούζος καὶ ὁ Τριανταφυλλίδης. Τραβοῦνε ἴσα στὴν πόρτα τῆς Ἀκαδημίας καὶ χτυποῦνε ἀπελπισμένα.

ΚΑΙ ΟΙ ΤΡΕΙΣ. Ἀνοίξτε... Ἀνοίξτε καὶ σὲ μᾶς. Θέλουμε νὰ μποῦμε... Εἴμαστε νέοι...

Σιμώνει ὁ Χατζόπουλος, ὁ Βλαχογιάννης καὶ ἄλλοι.

— Τί πάθατε, παιδιά; Ποῦθ' ἔρχεστε;

ΚΑΙ ΟΙ ΤΡΕΙΣ. Μᾶς πῆρε στὸ λαϊμό του ὁ Ζα-

χαριάς. Μᾶς τράβηξε, μᾶς πλάνεσε στὰ Ψηλὰ Βουνά. Ἦωρα τὸ βλέπουμε... Καθυστερήσαμε.

Πέφτουνε συντριμμένοι στὰ μάρμαρα.

— Ἀχ! ἄχ!

Τρέχει νὰ τοὺς κάμῃ φιλολογικὸ σκίτσο ὁ Ὀλύμπιος Καμπάνης. Ὁ Μελάς σιμώνει νὰ τοὺς συμβουλέψῃ ὅπως πάντα συνειθίζει. Ὁ Πορφύρας ἐτοιμάζεται νὰ γράψῃ δεύτερο *Lacrymiae rerum*. Ὁ Φῶτος Πολίτης μελετᾷ τὴ σκηνοθεσίαν πού ἔχει τέτοιο πέσιμο.

Μὰ τότες ἀπὸ τίς ἔδρες τῆς μεγάλης σκάλας τῆς Ἀκαδημίας, σηκώνονται οἱ βουβοὶ ὡς ἐκείνη τὴν ὥρα, Σωκράτης καὶ Πλάτωνας, καὶ μαλώνουνε τὸν Ἀπόλλωνα, πού μαρμαρωμένους στὴν ἀψηλὴ του κολῶνα, μὲ τὴ λύρα στὰ χέρια, κοιτάζει ἀφαιρεμένος κατὰ τὸ Φάληρο, καὶ ἀργεῖ νὰ φέξῃ.

Κι ἀληθινὰ, ἀπὸ τὸ Λυκαβητὸ προβάλλει ἡ πρώτη χρυσὴ ἀχτίδα. Τὰ κακὰ στοιχεῖα φεύγουν, ἐνῶ ἀπόμετρα ἀκούγεται τὸ κουδοῦνι ἀπὸ τὸ κάρρο τοῦ σκουπιδιαρῆ.

Ὁ Πλάτωνας καὶ ὁ Σωκράτης σιγομιλοῦνε.

— Τέτοια κακὴ νύχτα, ποτές ὡς τώρα δὲν περάσαμε.

— Δόξα νάχῃ ὁ Δίας, ξαναφέγγει.

— Ὁ Ναὸς εἶν' ἀδειανός πάλι.

— Καὶ τὰ μαρμαρένια στηθία μας πιὸ ἀνάλαφρα.

ΠΙΚΡΑΓΚΑΘΗΣ

ΘΕΑΤΡΙΝΟΙ

Βαρύγνωνοι καὶ ἀποσταμένοι
μέσα στὴν πάλῃ τὴ φρυχτὴ,
ἄνθρωποι αἰώνια νικημένοι,
τὸ δῆμα σέρνουμε ἰ' ἀργὸ μας
καὶ τρέχουμε πρὸς τὸ χαμὸ μας
μέσα σὲ νύχτα σκοτεινὴ.

Τὸ χέρι κάποιος μᾶς ἀπλώνει
καὶ ὅλο μᾶς σέρνει πάντα ἐμπρός,
καὶ στὸ σκοτάδι πού μᾶς ζώνει
κάποια θανάτου ἀνατριχίλα!
Πάντα τριγύρω μας μαυρίλα
καὶ πάντα ἐμπρός μας ὁ γκρεμῖός.

Κι' ὅμως σ' αὐτὴ τὴ συφορά μας
στὴ δυστυχία μας τὴ σκληρὴ,
πού στεφανώνει τὰ ὄνειρά μας,
μέσ' στὸν ἀτέλειωτο καῖμό μας,
στὸ φοβερό τὸ θάσάνο μας,
στὴν καταφρόνια τὴν πικρὴ,

Περήφανα τὰ μέτωπά μας
καὶ στηλωμένα τὰ κορμιά!
Καὶ πάντα, κορβονίας θαδεῖά μας
φανατικὲς ὠραιολατρεῖες,
μὲ χαμογέλιο τίς θυσιᾶς
προσφέρουμε στὴν Ὀμορφιά!

Καὶ στὶς καρδιές μας, πού θερμαίνει,
μὲ θεῖα Φωτιά, πόθος σοφός,
ἀρχαῖοι Θεοὶ στεφανωμένοι
Βάχχοι καὶ Ἀπόλλωνες περνοῦνε
καὶ στὸ Ναὸ μᾶς ὀδηγοῦνε,
πού λάμπει Προμηθέων Φῶς!

ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΒΕΑΚΗΣ